

РЕШЕНИЕ

№ 2472

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Кирилова, като разгледа дело номер **1009** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

С Решение от 06.02.2012 г. по НАХД № 8274/2011 г. по описа на Софийски районен
съд, 16-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) №
22-2201963/14.10.2010 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-гр.
С., с което на С. В. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] в качеството му на
длъжностно лице технолог е наложено административно наказание глоба в размер на 1
500 лв. на основание чл. 413, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 16, ал.
1, т. 7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) и чл. 246, ал. 2
от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на
труд на работните места и при използване на работното оборудване.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от
административнонаказващия орган.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа касационната
жалба на изложените в нея основания. Моли съдът да отмени решението на районния
съд и да постанови друго, с което да потвърди НП.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност на
касационната жалба. Моли да бъде оставено в сила решението на районния съд.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът след като се запозна със събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че административнонаказаното лице С. В. В. към 08.07.2010 г. бил на длъжност „технолог” в [фирма] на работно място - металургични пещи в [населено място], гара И.. В длъжностната му характеристика било предвидено да следи дали се спазват правилата за безопасни условия на труд от работниците на работните им места.

На 08.07.2010 год. станала злополука с работника П. М., като в следствие на излязъл пламък от миксера на пещта получил изгаряния по торса и лицето.

Във връзка с инцидентна на 13.07.2010 и 20.09.2010 г. била извършена проверка от служители на ДИТ С. - свидетелката И. и колегите ѝ Т. и М., за спазване на правилата на трудовото законодателство. На проверяващите били представени и изгорените дрехи на работника, с които бил в момента на инцидента. При проверката установили, че С. В. В. е бил началник смяна в деня на инцидента и че работникът не е бил облечен с леярска куртка, а само с тениска. При преглед на личния му картон било установено, че са му били зачислени леярска куртка и шапка.

Свидетелката И. приела, че С. В. В. е допуснал нарушение на 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ и чл. 246, ал. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване, като на 13.07.2010 г. е допуснал работника на работа, без задължителното работно облекло, за което на 20.09.2010 г. му съставила акт за административно нарушение в присъствие на двама свидетели и му го връчила. Той направил възражение, че в деня на злополуката работникът е постъпил на работа с полагащото му се работно облекло.

Възраженията му не били уважени и въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление.

От правна страна районният съд е обосновал, че С. В. В. няма качеството на работодател в отношенията си с пострадалия работник, поради което не може да бъде субект на нарушението на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ. Нарушението е било допуснато в дейността на дружеството - работодател, поради което за него незаконосъобразно било наказано лицето.

Решението е неправилно.

Административнонаказателната отговорност за неизпълнение на задълженията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд се носи от работодателя съгласно чл. 413, ал. 2, пр. 1 от КТ и/или виновното длъжностно лице съгласно чл. 413, ал. 2, пр. 2 от КТ. Отговорността на С. В. В. се явява законосъобразно ангажирана, тъй като същият има качеството на виновно длъжностно лице - задължителен специфичен признак на субекта на този вид административни нарушения. Районният съд се е ограничил да обсъди единствено разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ, без да съобрази, че както в АУАН, така и в НП е посочена като нарушена още една разпоредба – тази на чл. 246, ал. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Последната разпоредба гласи, че не се допускат до работа лица,

които са без изискващите се за съответния вид работа лични предпазни средства и специални работни облекла и не са инструктирани и обучени за използването им, без да конкретизира носителя на задължението, т. е. носител на това задължение може да бъде както работодателят, така и длъжностното лице, на което изрично е възложено да контролира спазването на правилата за здравословни и безопасни условия на труд. В случая от длъжностната характеристика на С. В. В. и представените доказателства, че лицето е било на смяна по време на злополуката, безспорно се установява, че на С. В. В. е било възложено да контролира спазването на правилата за здравословни и безопасни условия на труд на работното място на пострадалия в деня на злополуката. След като лицето е носител на задължението по чл. 16, ал. 1, т. 7 от ЗЗБУТ и неизпълнението на това задължение е обявено за наказуемо с чл. 413, ал. 2 от КТ, то законосъобразно е била ангажирана отговорността му и не е налице основание за отмяна на НП.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него следва да бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, V касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 06.02.2012 г. по НАХД № 8274/2011 г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2201963/14.10.2010 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-гр. С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: